

Гуменюк П.В., студент,
Житомирський національний агроекологічний університет,
м. Житомир, Україна
Науковий керівник: Ляшенко Р.Д., к.ю.н., доцент

БЕЗОПЛАТНА ПРАВОВА ДОПОМОГА ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Сучасне життя достатньо розвинене та цивілізоване. В основу правового регулювання покладено принцип людиноцентризму, відповідно до якого в центрі уваги знаходиться людина та її потреби. Тому в кожній розвинутій та демократичній державі людина має права та обов'язки, які вона реалізує, а органи держави гарантують та створюють умови для їх реалізації. При активному користуванні правами та при виконанні обов'язків, перед громадянином можуть поставати певні проблеми. Ключем для вирішення цих проблем є інститут правової допомоги.

Згідно ст.59 Конституції України, кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно...[1].

На думку, А.В. Іванцової це правоположення є конституційною декларацією, що передбачає створення в державі умов, за яких кожен міг би задовольнити своє право в отриманні необхідної правничої допомоги в будь-якому місці й у будь-який час. Це означає, що така допомога за Основним Законом має бути доступною, нічим не обмеженою й реальною[2, с. 40].

У юридичній науці панує думка, що правова допомога – це певна діяльність працівників у сфері права, яка спрямована на допомогу громадянину при вирішенні певних питань, які виникли під час реалізації певної норми права.

Проте, в Законі України «Про безоплатну правову допомогу», правова допомога визначається як надання правових послуг, спрямованих на забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина, захисту цих прав і свобод, їх відновлення у разі порушення[3].

Правову допомогу поділяють на платну та безоплатну. Безоплатна правова допомога є первинна та вторинна.

Відповідно до вищезазначеного Закону безоплатна первинна правова допомога – це вид державної гарантії, що полягає в інформуванні особи про її права і свободи, порядок їх реалізації, відновлення у випадку їх порушення та порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Суб'єктами первинної правової допомоги є фахівці – юристи, нотаріуси, адвокати та інші працівники у сфері юриспруденції.

Н. С. Дубчак зазначає, що поняття «правова допомога» визначається через правові послуги, а правові послуги передбачають: надання правової інформації, консультацій і роз'яснень з правових питань; складення заяв, скарг, процесуальних та інших документів правового характеру; здійснення представництва інтересів особи в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; забезпечення захисту особи від обвинувачення; надання особі допомоги в забезпеченні доступу особи до вторинної правової допомоги та медіації[4, ст. 80].

Суб'єктами надання безоплатної первинної правової допомоги в Україні є: органи виконавчої влади; органи місцевого самоврядування; фізичні та юридичні особи приватного права; спеціалізовані установи (п. 1 ст. 9 Закону).

Відповідно до Закону України «Про безоплатну правову допомогу» безоплатна вторинна правова допомога – вид державної гарантії, що полягає у створенні рівних можливостей для доступу осіб до правосуддя (п. 1, ст. 13 Закону).

Надання допомоги в забезпеченні доступу особи до вторинної правової допомоги та медіації, на наш погляд, є однією з найважливіших гарантій держави в забезпеченні доступу особи до вторинної правової допомоги та медіації. Якщо особа не знайшла відповіді на свої питання за допомогою безоплатної первинної допомоги, її відкривається шлях до правосуддя – вторинної правової допомоги.

Якщо особа не знайшла відповіді на свої питання за допомогою безоплатної первинної допомоги, її відкривається шлях до правосуддя – вторинної правової допомоги.

Безоплатна вторинна правова допомога надає особі право на захист та на здійснення представництва інтересів професіоналом. Такими професіоналом може стати адвокати, який при здійсненні своїх обов'язків буде керуватися Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», а саме ст. 25 в якій зазначено порядок та умови надання адвокатами безоплатної правової допомоги[5].

Так, як держава є гарантом надання безоплатної правової допомоги, для виконання даних цілей створено регіональні центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги в областях.

Підсумовуючи вищевикладене, зазначимо, що первинна і вторинна правова допомога надаються шляхом забезпечення осіб послугами правового характеру. Для їх надання створено регіональні центри з надання правової допомоги, що діють на всій території України цілодобово та забезпечують не лише надання консультацій з правових питань, а й займають питаннями захисту прав особи у судах.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. С. 141.
2. Іванцова А.В. Поняття безоплатної правової допомоги в Україні та за кордоном. Часопис Академії адвокатури України. 2015. Том 8. №3(28). С. 40-45.
3. Закон України «Про безоплатну правову допомогу» // Відомості Верховної Ради України. 2011. № 5. Ст. 2136.
4. Дубчак Н.С. Загальна характеристика правових послуг, що надаються юридичними клініками. Держава і право. Юридичні і політичні науки. 2012. №56. С. 79-84.
5. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» // Відомості Верховної Ради України. 2013. № 27. Ст. 1438.

УДК 340.1(043.2)

Демченко Ю. О., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Бородин І. Л., д.ю.н., професор

СИСТЕМА ПРАВА АНГЛОСАКСОНСЬКОЇ ПРАВОВОЇ СІМ'Ї ТА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ПРАВОВОЇ СІМ'Ї: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ

Система права –це сукупність чинних принципів і норм права, якій притаманні єдність, узгодженість, диференціація і згрупованість норм у відносно самостійні структурні утворення.

Щодо системи англосаксонської правової сім'ї, то у ній виділяють загальне право і право справедливості. Після реформи 1863–1875 рр. право справедливості формально зливається із загальним правом, але фактично його норми продовжують поширюватись на ряд найбільш важливих галузей цивільного права, а саме: право власності, право довірчої власності, спадкування, відповідальність за заподіяння шкоди ряд інших сфер цивільно-правового регулювання. Починаючи з першої чверті ХХ ст. активно розвивається статутне право, тобто право законів, що видаються парламентом. Тому, систему англосаксонського права складає загальне право, право справедливості та статутне право [1, с. 350].

Особливість системи англійського права полягає в тому, що воно не має поділу на публічне й приватне, не класифікується за галузями права, а відбувається розмежування за проблемами або окремими інститутами: договір, застава, шкода, придбання, процедури цивільні, кримінальні. Зокрема, відсутність чіткого поділу права на галузі обумовлена переважно двома факторами: по-перше, всі суди мають загальну юрисдикцію, тобто